Diumenge 27 (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 17,5-10): En aquell temps, digueren els apòstols al Senyor: «Augmenta'ns la fe!». I respongué el Senyor: «Si tinguéssiu fe com un gra de mostassa, diríeu a aquesta morera: "Arrenca't d'arrel i trasplanta't al mar", i us obeiria.

I qui de vosaltres que tingui un servent llaurant o fent de pastor, a la tornada del camp li dirà: "Passa de seguida, posa't a taula"? I no li dirà més aviat: "Prepara'm de sopar, i cenyeix-te i serveix-me fins que jo mengi i begui, i després d'això tu menjaràs i beuràs"? Per ventura ha d'estar agraït a aquell servent perquè ha fet allò que li va ser manat? Així també vosaltres, quan feu totes les coses que us han estat manades, digueu: "Som servents sense mèrit, hem fet allò que havíem de fer"».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Som serventss»

Mn. Javier BAUSILI Morenza
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui se'ns presenta un Evangeli amb dues parts que semblen inconnexes. Què té a veure la fe amb el servei? Sens adonar-nos, constantment reduïm la fe a conceptes i idees. Releguem la Fe simplement a creure en Déu. I oblidem la dimensió relacional!

Hom no pot simplement creure en Déu, no es tracta d'una idea; és qüestió d'una relació viva, personal, transformadora, i això ho canvia tot. La fe també és viure l'Evangeli. I viure l'Evangeli, relacionar-se amb el Senyor, ens situa com a servents, com servidors del Regne. En paraules del Papa Lleó XIV: «En primer lloc, doncs, està la relació amb el Senyor, conrear el diàleg amb Ell. Aleshores Ell ens transformarà en els seus obrers i ens enviarà al camp del món com a testimonis del seu Regne».

Així comprenem per què el Senyor acaba d'aquesta manera el seu ensenyament. Quan el cor és inundat per l'Amor del Senyor i la fe esdevé una realitat viscuda, donar-lo a conèixer és el mínim que podem fer (cf. Lc 17,10). Viure com Ell ens ofereix no és una forma de pagar el que hem rebut, ja que és de valor incalculable; viure tal com Ell ens ho ofereix és el dinamisme natural del cor enamorat. «Ell m'acompanya amb el seu esperit, m'il·lumina i em transforma en instrument del seu amor per als altres, per a la societat i per al món» (Papa Lleó XIV).

I aquesta és la nostra tasca com a cristians: ésser llum en el món, fer brillar aquest do que hem rebut. A través de les obres i de les paraules en tot moment i en tot lloc (cf. 2Tim 4,2). Això és possible no per accions concretes, sinó perquè tota la nostra vida esdevé testimoni viu de l'Amor que ha redimit el món. —«Senyor, augmenta'ns la fe!» (Lc 17,5), i serem els teus servents.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El Senyor compara la fe perfecta amb el gra de mostassa perquè en el seu aspecte és humil, però ardent en el seu interior» (Sant Beda el Venerable)

- «Qui està sòlidament fonamentat en la fe, qui té plena confiança en Déu i viu a l'Església, és capaç de portar la força extraordinària de l'Evangeli» (Benet XVI)

- «La salvació només ve de Déu; però, com que rebem la vida de la fe per mitjà de l'Església, aquesta és la nostra mare: 'Creiem l'Església com a mare que és del nostre nou naixement; (...) (Faust de Riez). Pel fet de ser la nostra mare, és també l'educadora de la nostra fe» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 169)

Altres comentaris

«Som servents sense mèrit, hem fet allò que havíem de fer»

Mn. Josep VALL i Mundó
(Barcelona, Espanya)

Avui, el Crist ens torna a parlar de servei. L'Evangeli sempre insisteix en l'esperit de servei. I ens hi ajuda el fet de contemplar el Verb de Déu encarnat —el servent de Yavhè, d'Isaïes— que «s'anorreà prenent la condició de servent, d'esclau» (Fl 2,2-7). Crist també afirma: «Jo soc enmig de vosaltres com el qui serveix» (Lc 22,27), ja que «el Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a redempció per molts» (Mt 20,28). L'exemple de Jesús es concretà, en una ocasió, fent la feina d'esclau en rentar els peus dels seus deixebles. Volia amb aquell gest deixar ben palès que els seus seguidors havien de servir, ajudar i estimar, els uns als altres, com a germans i servidors de tots, tal com proposa la paràbola del bon samarità.

Tota la vida cristiana l'hem de viure amb aquest sentit de servei sense pensar que estem fent quelcom d'extraordinari. Tota la vida de família, la professional i la social —en el món polític, econòmic, etc.— s'ha de veure amarada per aquest esperit. «Per a servir, servir», afirmava sant Josepmaria Escrivà; ell volia donar a entendre que per a "ser útil" s'ha de viure una vida de servei generós sense buscar honors, glòries humanes o aplaudiments.

Els antics afirmaven allò de “nolentes quaerimus” —«busquem per als càrrecs de govern aquells que no els ambicionen; els que no volen figurar»— a l'hora de fer nomenaments per a la Jerarquia. És aquesta intencionalitat la pròpia dels bons pastors quan es disposen a servir l'Església com ella vol ser servida: assumir la condició de servents com el Crist. Recordem les conegudes paraules de sant Agustí indicant com s'ha d'exercir una funció eclesial: «Non tam praeesse quam prodesse»; no tant manant o presidint com més aviat servint, essent útil.